

แผนการโคลัมโบ

(Colombo Plan)

โดย

สุชาติ จุฑาสมิต

ธรรมศาสตร์บัณฑิต เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิตเกียรตินิยม

M.A., A.M., M.A.L.D., Ph.D.

กรมเศรษฐกิจ

กระทรวงการต่างประเทศ

ผู้บรรยายวิชาการเศรษฐกิจระหว่างประเทศ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อปรับปรุงเศรษฐกิจประเทศที่ยังด้อยพัฒนาเพิ่งจะมาเริ่มทำกัน คึกคักเมื่อหลัง สงคราม โลก ครั้งที่สองในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การร่วมมือกันของนี้กระทำผ่านแผนการโคลัมโบ ผ่านโครงการต่าง ๆ ของสหประชาชาติ ทบองการชำนาญพิเศษ และผ่านโครงการความช่วยเหลือแบบทวิภาคี ซึ่งบางประเทศที่มั่งคั่งให้ความช่วยเหลือทางการเงิน วัตถุประสงค์ของบทความนี้เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับแผนการโคลัมโบ เพื่อให้ทราบว่าแผนการนี้มีความเป็นมาอย่างไร มีวัตถุประสงค์เพื่อการใด มีวิธีการดำเนินการอย่างไร ได้ประสบความสำเร็จ ไปแล้วมากน้อยเพียงไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ทำคุณประโยชน์ช่วยเหลือประเทศไทยมากน้อยเพียงไร

แผนการโคลัมโบ (Colombo Plan) หรือที่เรียกชื่อเต็มว่า The Colombo Plan for Co-operative Economic Development in South and South-East Asia มีกำเนิดมาจากการประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในเครือจักรภพอังกฤษ¹ ณ กรุงโคลัมโบ นครหลวงของประเทศลังกา² เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๕๐ นาย Ernest Bevin รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอังกฤษผู้ล่วงลับไปแล้วได้เป็นผู้เสนอแนะความคิดให้จัดตั้งแผนการโคลัมโบขึ้นเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศที่ยังด้อยพัฒนาในเอเชีย ที่ประชุมพิจารณาเห็นว่าแม้ประเทศต่าง ๆ ในเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะมีเนื้อที่เพียงประมาณหนึ่งในสิบหกของโลก แต่ก็มีประชากรกว่าหนึ่งในสี่ของพลโลกทั้งหมด ประชากรในเอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เหล่านี้อยู่กันอย่างแออัด มีอัตราเกิดสูง มีความสามารถในการผลิตต่ำ มีการศึกษาจำกัด แม้ดินแดนแถบนี้จะอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ประเทศต่าง ๆ ในดินแดนนี้จะเจริญก้าวหน้าได้ก็ต่อเมื่อมีการปรับปรุงสถานะทางเศรษฐกิจให้ดีขึ้น ที่ประชุมจึงได้มี

1. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศที่เข้าประชุมได้แก่

Mr. P. C. Spender	แห่ง	ออสเตรเลีย
Mr. L. B. Pearson	แห่ง	แคนาดา
Mr. D. S. Senanayake	แห่ง	ลังกา
Sri Javaharlal Nehru	แห่ง	อินเดีย
Mr. D. Doidge	แห่ง	นิวซีแลนด์
Mr. Ghulam Mohammad	แห่ง	ปากีสถาน และ
Mr. Ernest Bevin	แห่ง	สหราชอาณาจักร (ขณะนั้นคลุม ทั้ง มลายา สิงคโปร์ ซาราวัก และ บรูไน)

2. นับเป็นครั้งแรกที่การประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในเครือจักรภพอังกฤษได้กระทำกันที่ทวีปเอเชีย.

มติให้จัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษา (Consultative Committee) ขึ้น เพื่อดำรงความจำเป็นประเพณีทรัพยากรที่มีอยู่และที่จะต้องการ ให้โลกสนใจต่อปัญหาการพัฒนาดินแดนแถบนี้และจัดโครงการงาน เพื่อดึงเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อช่วยยกระดับมาตรฐาน การครองชีพของประชากรในดินแดนแถบนี้ให้ดีขึ้น

ในการประชุมครั้งแรกของคณะกรรมการที่ปรึกษาซึ่งได้กระทำ กัน ณ นครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลียในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๕๐ คณะกรรมการที่ปรึกษาเห็นว่าประเทศในเครือจักรภพที่อยู่ในภูมิภาค อาเซียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ อินเดีย ปากีสถาน ลังกา มลายา สิงคโปร์ บอร์เนียวเหนือและซาราวัก ควรจะได้มีแผน การพัฒนาเศรษฐกิจสำหรับระยะเวลา ๖ ปี นับแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๕๑ ขึ้น แผนการพัฒนาเศรษฐกิจซึ่งเรียกกันโดยทั่ว ๆ ไป ว่าแผนการโคลัมโบ (Colombo Plan) นี้ได้ขยายระยะเวลาออกไปแล้ว ๒ ครั้ง ถึงปี ค.ศ. ๑๙๖๖ และก็จะได้มีการพิจารณากันในที่ประชุม คณะกรรมการที่ปรึกษา ปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ว่า ควรจะขยายระยะเวลา ของแผนการพัฒนาเศรษฐกิจออกไปอีกเป็นเวลานานเท่าใด³

เมื่อคณะกรรมการที่ปรึกษาประชุมกันครั้งแรก ณ นครซิดนีย์ ที่ประชุมประกอบด้วยผู้แทนรัฐบาลประเทศในเครือจักรภพอังกฤษ เท่านั้น ได้มีการแถลงเพื่อปรับความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายเรื่อง ๔ มาชิกว่า แผนการโคลัมโบมิใช่จะจำกัดสมาชิกภาพแต่สำหรับประเทศในเครือจักรภพอังกฤษเท่านั้น ประเทศอื่น ๆ โดยเฉพาะประเทศ

3. Colombo Plan Bureau, *The Colombo Plan: Facts and Figures* (1950), p. 3.

ในภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รับเชิญให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในแผนการ โคตัมโบ ปัจจุบันแผนการ โคตัมโบมีสมาชิก ๒๔ ประเทศ ได้แก่

ประเทศ	ปีที่เข้าเป็นสมาชิก	
	คณะกรรมการที่ปรึกษา	คณะมนตรี
ออสเตรเลีย	๑๙๕๐	๑๙๕๐
ภูฏาน	๑๙๖๒	กำลังสมัคร
พม่า	๑๙๕๒	๑๙๕๒
กัมพูชา	๑๙๕๓	๑๙๕๓
คานาดา	๑๙๕๐	๑๙๕๐
ลังกา	๑๙๕๐	๑๙๕๐
สหพันธมลายา	๑๙๕๗	๑๙๕๗
อินเดีย	๑๙๕๐	๑๙๕๐
อินโดนีเซีย	๑๙๕๓	๑๙๕๓
ญี่ปุ่น	๑๙๕๔	๑๙๕๔
เกาหลี	๑๙๖๒	๑๙๖๓
ลาว	๑๙๕๓	๑๙๕๕
เนปาล	๑๙๕๒	๑๙๕๒
นิวซีแลนด์	๑๙๕๐	๑๙๕๐
ปากีสถาน	๑๙๕๐	๑๙๕๐
ฟิลิปปินส์	๑๙๕๔	๑๙๕๕
สิงคโปร์	๑๙๕๙	๑๙๖๐
ไทย	๑๙๕๔	๑๙๕๔

สหราชอาณาจักร	๑๙๕๐	๑๙๕๐
สหรัฐอเมริกา	๑๙๕๑	๑๙๕๑
เวียดนาม	๑๙๕๓	๑๙๕๓
บรูไน		
บอร์เนียวเหนือ		
ซาราวัก ⁴		

ควรสังเกตว่า มลายาและสิงคโปร์ ได้เข้าร่วมในแผนการโคลัมโบมาแต่ต้น เช่นเดียวกับ บรูไน บอร์เนียวเหนือ และซาราวัก ซึ่งร่วมในแผนการโคลัมโบ ในฐานะรัฐในอาณานิคมของสหราชอาณาจักร เมื่อสหพันธ์มลายาได้เอกราชก็ได้เข้าเป็นสมาชิกของแผนการเติมภาคภูมิ สิงคโปร์ก็ได้เป็นสมาชิกสมบูรณ์เช่นกัน เพราะตามรัฐธรรมนูญสิงคโปร์มีเสรีภาพในการปกครองตนเองอยู่มาก สหรัฐอเมริกาก็ได้เข้าร่วมในกิจการของคณะกรรมการที่ปรึกษาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๓ แต่มิได้เข้าร่วมในคณะมนตรีเพื่อความร่วมมือทางวิชาการ (Council for Technical Co-operation) จนกระทั่ง ค.ศ. ๑๙๕๘ ประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นเข้าเป็นสมาชิกปีเดียวกัน คือปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ประเทศออสเตรเลีย คานาดา นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา เป็นประเทศสมาชิกที่อยู่นอกเขตภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

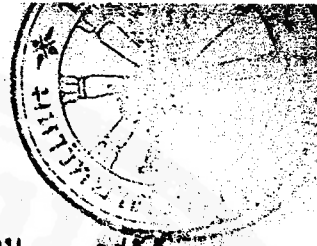
4. Colombo Plan Bureau, *Technical Cooperation under the Colombo Plan: Report by the Colombo Plan Council for Technical Cooperation in South and South-East Asia for the year 1 July 1960 to 30 June 1961 (October 1961)*, P. 7 และเพิ่มรายการกระทรวงการต่างประเทศ

การจะพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อยกมาตรฐานการครองชีพของประชากรในดินแดนแถบนี้ให้ดีขึ้น มีอุปสรรคที่สำคัญอยู่ ๒ ประการคือ การขาดแคลนเงินทุน (Shortage of Capital) และการขาดความรู้ความชำนาญทางวิชาการ (Lack of Technological Skill and Knowledge) การพัฒนาเศรษฐกิจขนาดใหญ่และการดำเนินโครงการพัฒนาระยะยาว จำต้องอาศัยเงินลงทุนเบื้องต้นจำนวนมากมาย ผลตอบแทนที่ได้รับคืนในระยะแรกอาจไม่มากนัก อาจก่อให้เกิดความยุ่งยากในดุลยฐานะระหว่างประเทศหรือเกิดการขาดแคลนเงินตราต่างประเทศแก่ประเทศที่กำลังพัฒนาเศรษฐกิจได้ การที่ประชากรมีระดับการศึกษาต่ำก็ทำให้ขาดบุคคลที่มีความรู้ความชำนาญในทางวิชาการที่จะใช้ในการพัฒนาประเทศ แผนการ โคตัม โบมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยประเทศสมาชิกที่ยังต้องพัฒนาแก้ปัญหายุ่งยากทั้งนี้ แต่ขณะเดียวกัน แผนการ โคตัม โบก็มีได้ประสงค์จะเข้าทำการพัฒนาเศรษฐกิจแทนประเทศเหล่านี้ การพัฒนาเศรษฐกิจเป็นเรื่องที่แต่ละประเทศจะต้องใช้ความพยายาม ความเสียสละของตนในปัจจุบัน เพื่อสร้างอนาคตที่ไพบูลย์ยิ่งขึ้น แผนการ โคตัม โบเพียงช่วยเสริมความพยายามของแต่ละประเทศ ช่วยเร่งความเร็วก้าวหน้า ช่วยส่งเสริมให้เงินทุนจากภายนอกหลั่งไหลมาเพิ่มเติมให้แก่แหล่งทรัพยากรภายในประเทศเพื่อวัตถุประสงค์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ความช่วยเหลือนี้จะให้ก็ต่อเมื่อประเทศสมาชิกขอรับ และเมื่อให้แล้วก็ไม่มีเงื่อนไขข้อผูกมัดแต่อย่างใด

ควรเป็นที่เข้าใจ ณ ที่นี้ด้วยว่า แผนการ โคดัม โบนินมิไซ่เป็น Master Plan ที่กำหนดว่าประเทศสมาชิกต้องมีผังเศรษฐกิจร่วมกัน เพื่อดำเนินนโยบายเศรษฐกิจไปตามแนวอย่างหนึ่งอย่างใด ทั้งมิใช่เป็นผังเศรษฐกิจที่แต่ละประเทศสมาชิกจะต้องรับเอาไปดำเนินการตามรายละเอียด ทำนองเดียวกับผังเศรษฐกิจแห่งชาติ แผนการโคดัมโบไม่มีรายละเอียดเช่นนั้น ความจริงสมควรจะเรียกแผนการ โคดัม โบว่า เป็นแผนการ จะเป็นการเหมาะกว่าที่จะอธิบายแผนการโคดัมโบว่าเป็นกรอบของความพยายาม ร่วมกัน ที่จะยก ระดับมาตรฐานการครองชีพของประชากรในประเทศสมาชิกให้ดีขึ้น

ได้เป็นความมุ่งหมายมาแต่เริ่มแรกว่าในแผนการ โคดัมโบนั้นจะเน้นในเรื่องโครงสร้าง (Organization) ให้น้อยที่สุด องค์การที่สำคัญยิ่งได้แก่คณะกรรมการที่ปรึกษา ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนชั้นรัฐมนตรีของประเทศสมาชิก คณะกรรมการที่ปรึกษามีการประชุมเป็นการประจำทุกปีในประเทศต่างๆ ที่เป็นสมาชิกหมุนเวียนกันไป การประชุมที่ผ่านมาไปแล้วมีดังนี้

สถานที่ประชุม	กำหนดประชุม
ซิดนีย์	พฤษภาคม ๑๙๕๐
ลอนดอน	กันยายน ๑๙๕๐
โคดัมโบ	กุมภาพันธ์ ๑๙๕๑
การากี	มีนาคม ๑๙๕๒
นิวยอร์ก	ตุลาคม ๑๙๕๓
ฮอดดากา	ตุลาคม ๑๙๕๔

สิงคโปร์	ตุลาคม	๑๙๕๕
เวสต์อินดีส	ธันวาคม	๑๙๕๖
ไซ่ง่อน	ตุลาคม	๑๙๕๗
ซีแอตเติล	ตุลาคม	๑๙๕๗
จ็อกจาการ์ตา	ตุลาคม	๑๙๕๗
โตเกียว	ตุลาคม	๑๙๖๐
กัวดาลามเปอร	ตุลาคม	๑๙๖๑
เมดเบอร	ตุลาคม	๑๙๖๒ ⁵

การประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษาครั้งต่อไปในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ จะจัดให้มีขึ้น ณ กรุงเทพฯ ราวปลายเดือนตุลาคม คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ กระทรวง การ ต่าง ประเทศ และสำนักงาน สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติเป็นเจ้าของเรื่องจัดการประชุม ซึ่งจะนับได้ว่าเป็นการประชุมครั้งใหญ่ที่สุดในประเทศไทยในรอบปี ที่ประชุมจะได้สำรวจความต้องการทางวิชาการของประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และที่สำคัญที่สุดคือจะได้พิจารณาการวางแผนกำลังคนเพื่อพัฒนาการเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาค

ตามปกติสมาชิกแต่ละประเทศจะเสนอแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของตนต่อที่ประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษา อธิบายถึงความก้าวหน้าของโครงการต่าง ๆ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ที่ประชุมจะได้ปรึกษาหารือกันถึงผลที่จะได้รับตามโครงการต่าง ๆ ตลอดจนโครงการที่จะดำเนินในภายหน้าด้วย การประชุมปรึกษาหารือร่วมกันเป็นทางให้

5. Colombo Plan Bureau, *The Colombo Plan: Questions and Answers* (1960), pp. 4-5 และเพิ่มข้าราชการกระทรวงการต่างประเทศ

เกิดความเข้าใจถึงปัญหาต่าง ๆ ของภูมิภาค เป็นประโยชน์ในการวางแผนเศรษฐกิจของแต่ละประเทศให้สอดคล้องกันในภายหน้า⁶

ความช่วยเหลือซึ่งประเทศที่ยังด้อยพัฒนาจะได้รับผ่านแผนการโคลัมโบมีอยู่ ๒ รูป คือ ความช่วยเหลือทางการเงิน (Financial Assistance) และความช่วยเหลือทางวิชาการ (Technical Assistance) การให้ความช่วยเหลือกระทำโดยอาศัยหลักความตกลงแบบทวิภาคี (Bilateral Agreement) ระหว่างประเทศผู้ให้ (Donor Country) กับประเทศผู้รับ (Recipient Country) สำนักงานแผนการโคลัมโบ (Colombo Plan Bureau) เป็นเพียงสื่อกลางให้ประเทศผู้ให้และประเทศผู้รับได้ติดต่อกัน ส่วนการเจรจาตลอดจนเงื่อนไขในการให้ความช่วยเหลือ ย่อมแล้วแต่ประเทศคู่ภาคีทั้งสิ้น ความช่วยเหลือทางการเงินอาจเป็นการให้เงิน การให้กู้ หรือการให้สินเชื่อ (Credit) เพื่อใช้จ่ายตามโครงการพัฒนาเศรษฐกิจต่างๆ รวมทั้งการให้โคกภัณฑ์บางชนิด เช่น อาหาร บัวย เครื่องมือกลกรรม ยานพาหนะในการขนส่ง และอุปกรณ์เครื่องใช้ทางวิทยาศาสตร์ ในด้านความช่วยเหลือทางวิชาการ เป็นการให้บริการของผู้เชี่ยวชาญ ผู้ฝึกสอน ที่ปรึกษา การแลกเปลี่ยนศาสตราจารย์ นักศึกษา การให้ทุนศึกษา ทุนอบรม คັນควา แก่ผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศที่ยังด้อยพัฒนา กิจกรรมต่างๆ ซึ่งมักจะได้รับความช่วยเหลือทางวิชาการผ่านแผนการโคลัมโบได้แก่ การส่งเสริมเกษตรกรรมด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ การจัดบริหารที่ดิน การชลประทาน การ

6. The Central Office of Information, *The Colombo Plan: Britain's Part* (1961) p. 2.

พลังงานน้ำ พลังงานไฟฟ้า การควบคุมจัดตั้งที่เป็นศัตรูต่อธรรมชาติ การ
ปลูกตัด การประมง การอุตสาหกรรมหนักอุตสาหกรรมขนาดเล็ก
ย่อม การค้นคว้าทางอุตสาหกรรม การรถไฟ การท่าเรือ การ
สาธารณสุข การโภชนาการ และการปรับปรุงพัฒนาท้องถิ่น โครง
การความช่วยเหลือของแผนการ โคดัม ใญ่ภายใต้การควบคุมดูแล
ของคณะมนตรีเพื่อความร่วมมือทางวิชาการ ในเอเชียใต้และเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ (The Council for Technical Cooperation in South
and South-East Asia)

คณะมนตรีประกอบด้วยผู้แทนของรัฐบาลประเทศสมาชิกแผน
การ โคดัม ใญ่ มีสำนักงานอยู่ ณ กรุงโคดัม ใญ่ คณะมนตรีมีหน้าที่
พิจารณาแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อันเกิดจากการดำเนินการตาม โครงการ
ให้ความช่วยเหลือ ทำการเผยแพร่ข้อสนเทศเกี่ยวกับแผนการโคดัม ใญ่
และจัดเตรียมรายงานประจำปีอธิบายถึงความร่วมมือทางวิชาการ
ภายใต้แผนการโคดัม ใญ่ คณะมนตรีมีการประชุมได้บ่อยครั้งตาม
ความจำเป็นแห่งธุรกิจ โดยอาจประชุมกัน ณ กรุงโคดัม ใญ่ หรือ ณ
ที่อื่นใดที่สะดวกก็ได้ ในการดำเนินงานคณะมนตรี มีสำนักงานแผน
การโคดัม ใญ่ ซึ่งมีผู้อำนวยการ (Director)⁷ และเจ้าหน้าที่จำนวน
เล็กน้อยให้บริการช่วยเหลือ สำนักงานแผนการ โคดัม ใญ่ ตั้งอยู่ที่
เลขที่ ๑๕ Alfred House Gardens, Colombo, 3, Ceylon.

7. ผู้อำนวยการคนปัจจุบันได้แก่ Mr. J. K. Thompson ชาวอังกฤษ วาระการ
ดำรงตำแหน่งของ Mr. Thompson จะสิ้นสุดปลาย ค.ศ. 1963 และจะได้มี
การเลือกผู้อำนวยการคนใหม่

ทั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาและคณะมนตรีของแผนการ โคโลมโบทำการประสานงานติดต่อกับสหประชาชาติ และทบวงการชำนัญพิเศษซึ่งดำเนินการในภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การประสานงานเช่นนี้ทำให้มีการร่วมมืออย่างใกล้ชิดและป้องกันการทำงานซ้อนกัน สภาความช่วยเหลือทางวิชาการแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Technical Assistance Board) มักจะตั้งผู้สังเกตการณ์เข้าร่วมทั้งการประชุมคณะมนตรี และคณะกรรมการที่ปรึกษา คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจสำหรับเอเชียและเอเชียตะวันออกเฉียงไกล (The Economic Commission for Asia and the Far East) และธนาคารระหว่างประเทศเพื่อการบูรณะและพัฒนา (The International Bank for Reconstruction and Development) ตั้งผู้สังเกตการณ์เข้าร่วมประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษาเป็นประจำ

นับแต่แผนการ โคโลมโบ ได้เริ่มดำเนินการมาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลาดิบปีเศษแล้ว แผนการโคโลมโบได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่เศรษฐกิจของประเทศที่ยังด้อยพัฒนาในภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นเนืองประการ โดยช่วยจัดตั้งและประสานการลงทุนจากประเทศต่าง ๆ ภายนอกภูมิภาคเป็นจำนวนประมาณ ๑๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์อเมริกัน เงินทุนเหล่านี้ส่วนใหญ่มาจากประเทศสมาชิกของแผนการโคโลมโบที่อยู่นอกเขตภูมิภาค นอกจากนั้นประเทศเหล่านี้ยังช่วยให้ทุนศึกษา ทุนกุงาน ประมาณ ๒๖,๐๐๐ ราย แก่เจ้าหน้าที่จากประเทศที่ยังด้อยพัฒนาเพื่อเดินทางไปศึกษา หากความรู้ ความ

ชำนาญพิเศษ อันจะเป็นประโยชน์ในการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของ
ประเทศผู้รับทุน⁸

ปรากฏตามรายงานความก้าวหน้าของแผนการโคลัมโบเมื่อ
ครบรอบสิบปีว่า ประเทศออสเตรเลียได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงิน
และทางวิชาการเป็นมูลค่า ๓๘.๖ ล้านดอลลาร์ออสเตรเลีย ส่วนที่
เป็นความช่วยเหลือทางด้านเงินทุนเกือบ ๓๐ ล้านดอลลาร์ออสเตรเลีย
นำไปใช้ในโครงการต่าง ๆ ๘๖ โครงการใน ๑๒ ประเทศ ในด้าน
ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการ ออสเตรเลียให้ทุนการศึกษา ทุนดุษ
ฎีงาน ถึง ๓,๕๐๐ ราย เพื่อศึกษาการบัญชี วิศวกรรม สถาปัตยกรรม
การศึกษา ผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาชาวออสเตรเลียเกือบ ๖๐๐ คน
ได้ช่วยเหลืองานด้านสาธารณสุข การแพทย์ การพยาบาล การจัด
ทำอาหาร การป่าไม้ การขนส่งและโทรคมนาคม ตามโครงการ
ต่าง ๆ ๒๘๕ โครงการใน ๑๕ ประเทศ⁹

ประเทศอังกฤษเป็นอีกประเทศหนึ่งซึ่งให้ความช่วยเหลือเป็น
จำนวนมากแก่ประเทศสมาชิกอื่น ๆ ของแผนการโคลัมโบ ระหว่างรอบ
ปีที่ผ่าน ไป (ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๖๑) ประเทศอังกฤษให้ความช่วยเหลือ
เป็นมูลค่า ๓๕.๘ ล้านดอลลาร์ถึง ความช่วยเหลือทั้งจนถึงปัจจุบัน
เป็นมูลค่าประมาณ ๑๘๒.๘ ล้านดอลลาร์ถึง นอกจากนั้นอังกฤษ

8. The Tenth Annual Report of the Consultative Committee of the
Colombo Plan for Cooperative Economic Development in South
and South-East Asia, p. 19.

9. The Colombo Plan Bureau, *Progress of the Colombo Plan 1961*,
pp. 128-134.

ยังผูกพันที่จะบริจาค ๒๐.๘ ล้านปอนด์สเตอร์ลิง แก่กองทุนเพื่อพัฒนา
ลุ่มแม่น้ำสินธุ (Indus Basin Development Fund) ในด้านทุนเอกชน
ผู้ลงทุนเอกชนอังกฤษยังได้นำเงินมาลงทุนในประเทศสมาชิกแผนการ
โคตัมโบมากขึ้น ประมาณว่าในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ เป็นมูลค่า ถึง ๓๒
ล้านปอนด์สเตอร์ลิง เมื่อเทียบในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ ซึ่งมีจำนวนเพียง
๑๘ ล้านปอนด์สเตอร์ลิง จะเห็นว่าเพิ่มขึ้นเกือบหนึ่งเท่าตัว ในปี ค.ศ.
๑๙๖๑ มีบุคคลและเจ้าหน้าที่จากประเทศสมาชิกแผนการโคตัมโบที่ยัง
ด้อยพัฒนามารับการฝึกอบรมในประเทศอังกฤษ ถึง ๕๖๕ ราย เมื่อ
รวมกับผู้ที่ได้เคยเข้ารับการฝึกอบรมนับแต่เริ่มแผนการ โคตัม โบจน
ถึงปัจจุบัน มีจำนวนทั้งสิ้น เกือบ ๔,๐๐๐ ราย บริการฝึกอบรมที่
ประเทศอังกฤษเสนอเกี่ยวกับการบริหารแขนงต่าง ๆ เช่น การ
บริหารด้านกรรมกร ด้านปกครอง ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้าน
การสาธารณสุขและโรงพยาบาล ตลอดจนการฝึกอบรมเกี่ยวกับการ
ค้า การอุตสาหกรรม การป่าไม้ การเกษตร การขนส่ง การธนาคาร
และการเก็บภาษีอากร ผู้เชี่ยวชาญชาวอังกฤษกว่า ๔๐๐ คน ได้ให้
บริการที่ปรึกษาแก่ประเทศสมาชิกอื่น ๆ ในด้านการแพทย์ การ
อุตสาหกรรมและงานด้านเทคนิคต่าง ๆ นอกจากนั้นอังกฤษยังได้ส่ง
ศาสตราจารย์และผู้สอน ไปทำการสอนในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย
ของประเทศสมาชิกแผนการโคตัมโบหลายประเทศ¹⁰

ประเทศญี่ปุ่นมิได้เป็นประเทศในเครือจักรภพอังกฤษ และ
มิได้เข้าเป็นสมาชิกแผนการ โคตัม โบจนกระทั่ง ค.ศ. ๑๙๕๔ ญี่ปุ่น
ตระหนักดีว่า ความเจริญมั่งคั่ง เหมือนกับสันติภาพในแง่ที่ว่าเป็น

10. *Ibid.*, pp. 135-142.

สิ่งที่แบ่งแยกมิได้ การจะปล่อยให้ความยากแค้น ครอบงำคฤมณภาค
 ย่อมเป็นอันตรายต่อสันติและความเจริญก้าวหน้าของดินแดนแถบ
 อื่น ๆ ของโลก โดยการช่วยเหลือความมั่งคั่งสมบูรณ์ และความรู้
 ความชำนาญทางวิชาการให้แก่ประเทศที่ยังด้อยพัฒนา ทำให้ประ-
 ชากกรในประเทศเหล่านั้นมีมาตรฐานการครองชีพดีขึ้น สามารถทำ
 การแลกเปลี่ยนซื้อขายสินค้ากับประเทศที่เจริญทางเศรษฐกิจและ
 อุตสาหกรรม เช่น ญี่ปุ่น ได้เป็นปริมาณมากขึ้น นับแต่เข้าร่วมใน
 แผนการ ญี่ปุ่น ได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินและทางวิชาการแก่
 ประเทศสมาชิกแผนการ โคโลมโบที่ยังด้อยพัฒนาเพิ่มมากขึ้นทุกปีมา
 ความช่วยเหลือของรัฐบาลญี่ปุ่นทั้งด้านนี้มีมูลค่าประมาณ ๒,๒๓๓ ล้าน
 เยนแล้ว ความช่วยเหลือของเอกชนญี่ปุ่นยิ่งมากกว่านั้นหลายเท่า
 ตลอดระยะเวลาที่ญี่ปุ่นได้ส่งผู้เชี่ยวชาญไปปฏิบัติงานในประเทศสมาชิก
 อื่น ๆ ประมาณ ๓๕๐ คน และได้รับผู้เข้าฝึกอบรมภายใต้แผนการ
 ความช่วยเหลือทางวิชาการประมาณ ๖๕๐ คน ประเทศญี่ปุ่นมีความ
 สนใจในโครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงอยู่มาก ได้เคยส่งผู้เชี่ยวชาญมา
 ช่วยทำการสำรวจลุ่มน้ำเป็นเวลากว่า ๓ ปี ใช้จ่ายไปประมาณ ๑๖๘
 ล้านเยน นอกจากนั้นญี่ปุ่นยังได้เสนอให้ความช่วยเหลือสำรวจแนว
 ของแม่น้ำโขงบางแห่งด้วย¹¹

เช่นเดียวกับประเทศญี่ปุ่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ก็ได้เป็น
 สมาชิกในเครือจักรภพอังกฤษ แต่ก็ได้เข้าร่วมในแผนการโคโลมโบ
 และก็ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกที่ยังด้อยพัฒนาของแผน
 การ โคโลม โบอย่างเป็นลำดับตลอดมา ประมาณว่าถึงวันที่ ๓๐

11. *Ibid.*, pp. 153-157.

มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๓ สหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศ
ในภูมิภาคนี้เป็นมูลค่าประมาณ ๘ พันล้านเหรียญอเมริกัน เฉพาะใน
ปีการเงิน ๑๙๖๓ เป็นมูลค่า ๑.๒ พันล้านเหรียญอเมริกัน ความช่วย
เหลือนี้กระทำผ่านหลายแห่ง เช่น ธนาคารเอ็กซ์พอร์ต-อิมพอร์ต
(Export-Import Bank) ซึ่งได้เคยให้สินเชื่อแก่ประเทศต่าง ๆ อาทิ
อินเดีย อินโดนีเซีย ปากีสถาน ฟิลิปปินส์ และไทย รวมประมาณ
๒๒๘ ล้านเหรียญอเมริกัน ผ่านกองทุนให้กู้เพื่อพัฒนา (Development
Loan Fund) ซึ่งเพิ่งตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๗ เพื่อให้กู้แก่ประเทศที่ยัง
ด้อยพัฒนาที่เป็นมิตรนำไปใช้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมและสังคม
กองทุนให้กู้เพื่อพัฒนาได้ตกลงให้หลายประเทศในแผนการโคตัมโบกู
ไปแล้วประมาณ ๘๑๘ ล้านเหรียญอเมริกัน ผ่านองค์การบริหารความ
ร่วมมือระหว่างประเทศ (International Cooperation Administration)
ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น Agency for International Development ซึ่งเป็น
องค์การทั้งอิสระสังกัดกระทรวงการต่างประเทศ สหรัฐให้ความช่วย
เหลือทางด้านวิชาการในรูปความตกลงแบบทวิภาคี รัฐบัญญัติ P.L.
๔๘๐ (Agricultural Trade Development and Assistance Act) ของ
สหรัฐก็ได้ช่วยในการให้เงินทุนพัฒนาเศรษฐกิจแก่ประเทศที่ยังด้อย
พัฒนาอยู่ไม่น้อย รัฐบัญญัตินี้อนุญาตให้นำเงินที่ได้จากการขายผลิต
ผลเกษตรเหลือใช้ (agricultural surplus) เป็นเงินตราสกุลท้องถิ่นให้
ประเทศที่ซื้อ กู้หรือยืม หรือรับไปเปล่า ๆ เพื่อนำไปใช้ในการ
พัฒนาเศรษฐกิจได้ นับแต่รัฐบัญญัติเริ่มใช้บังคับในปี ค.ศ. ๑๙๕๔

ถึงปัจจุบัน สหรัฐอเมริกาได้ขายผลิตผลเกษตรเหลือใช้ให้ประเทศ
 สหประชาชาติแผนการโคลัมโบเป็นมูลค่าประมาณ ๒,๕๐๗ ล้านดอลลาร์
 อเมริกัน เงินตราดังกล่าวนี้ประมาณ ๒,๐๕๗ ล้านดอลลาร์อเมริกัน
 ที่ได้จากการขายนี้ได้กันไว้เพื่อใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ
 พม่า ลังกา อินโดนีเซีย เนปาล ปากีสถาน ฟิลิปปินส์ ไทย และ
 เวียดนาม เอกชนและองค์การเอกชนอเมริกันก็มีบทบาทสำคัญในการ
 นำเงินมาลงทุนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจประเทศสหประชาชาติแผนการโคลัมโบ
 ประมาณว่าได้มีทุนเอกชนอเมริกันมาลงทุนในดินแดนนี้แล้วเป็นจำนวน
 กว่า ๑ พันล้านเหรียญอเมริกัน องค์การเอกชนอเมริกัน เช่น มูลนิธิ
 ฟอร์ด (Ford Foundation) ได้บริจาคถึง ๑๔ ล้านดอลลาร์อเมริกัน
 สำหรับใช้ในโครงการการศึกษา การเกษตร การบริหารสาธารณะ
 ตลอดจนการตำรวจเพื่อทราบถึงแหล่งต่าง ๆ ที่จะให้บริการฝึกอบรม
 แก่ประเทศสหประชาชาติแผนการโคลัมโบได้ มูลนิธิร็อกกีเฟลเลอร์ (Rockfel-
 ler Foundation) และเอเชียมูลนิธิ (Asian Foundation) ก็ได้ให้บริการ
 ด้านการศึกษา การค้นคว้า วิจัยแก่ประเทศในแผนการโคลัมโบเป็น
 อันมากเช่นกัน¹²

แนวคิดแต่เดิมที่ว่าประเทศสหประชาชาติแผนการโคลัมโบแบ่งออกได้
 เป็น ๒ ประเภท คือประเทศผู้ให้ (Donor Country) และประเทศผู้
 รับ (Recipient Country) นั้น ปัจจุบันแยกจากกันมิได้เด็ดขาด บาง
 ประเทศเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับ ขอยกตัวอย่างประเทศอินเดีย ซึ่งเดิม

12. *Ib: d.*, pp. 166-178.

จัดได้ว่าเป็นประเทศผู้รับเพราะนับแต่ก่อตั้งแผนการ โคตัม โบมาอินเดีย ก็ได้มีแผนเศรษฐกิจแห่งชาติ มีอายุแผนละ ๕ ปี (Five-Year Plans) ถึง ๓ แผน แผนแรกจาก ค.ศ. ๑๙๕๑-๑๙๕๖ แผนที่สอง จาก ค.ศ. ๑๙๕๖-๑๙๖๑ แผนที่สามกำลังเริ่มดำเนิน แผนเศรษฐกิจแห่งชาติ แต่ละแผนต้องการความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจและวิชาการจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ความช่วยเหลือนี้ส่วนใหญ่ได้รับผ่านประเทศ ในแผนการโคตัมโบ เช่น Canada-India Reactor ที่ Trombay ใกล้ Bombay ได้รับความช่วยเหลือจากแคนาดา The All India Institute of Medical Sciences ที่กรุงนิวเดลีได้รับความช่วยเหลือจากนิวซีแลนด์ อย่างไรก็ดีในระยะ ๒-๓ ปีที่ผ่านมา นอกจากจะเป็นประเทศผู้รับแล้ว อินเดียยังเป็นประเทศผู้ให้ด้วย ถึงปัจจุบันอินเดียได้ให้ทุนฝึกอบรม แก่ดมักริกอื่น ๆ ของแผนการ โคตัมโบกว่า ๑,๗๐๐ ราย ประมาณ ๒ ใน ๓ ของทุนเหล่านี้ให้แก่ประเทศเนปาล¹³

โดยที่แต่เดิมมีความเข้าใจผิดว่าแผนการ โคตัม โบเป็นองค์การ ของประเทศในเครือจักรภพอังกฤษเท่านั้น ด้วยความภาคภูมิใจและหวงแหนในเอกราชอันมีมาแต่โบราณกาล ประเทศไทยจึงมิได้เข้าร่วมใน แผนการจนกระทั่งเป็นที่ปรากฏชัดว่าแผนการโคตัมโบมุ่งให้ความช่วยเหลือแก่ทุกประเทศในเขตภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมีประเทศนอกเครือจักรภพอังกฤษเป็นดมักริกอยู่ด้วย นับแต่ เข้าเป็นดมักริกในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ประเทศไทยได้รับประโยชน์จากแผน

13. *Ibid.*, pp. 37-52 และ 148-152.

การโคลัมโบมากหลาย อาทิ ได้รับความช่วยเหลือจากประเทศออสเตรเลียเป็นมูลค่าทั้งสิ้นกว่า ๙๑๕,๐๐๐ ปอนด์ออสเตรเลีย ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๖๑ ก็ได้รับความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อซื้อเครื่องใช้ในโรงงานถักไหม รถสำหรับขนถ่ายหินถักไหม รถบรรทุกสำหรับการรถไฟเป็นมูลค่า กว่า ๑๐๐,๐๐๐ ปอนด์ออสเตรเลีย ประเทศไทยได้ส่งผู้ฝึกอบรมไปรับการอบรมภายใต้แผนการโคลัมโบประมาณ ๒๒๓ ราย ประเทศแคนาดาได้ให้บริการสำรวจแผนที่ทางอากาศสำหรับโครงการลุ่มแม่น้ำโขง ความช่วยเหลือที่ประเทศไทยได้รับจากญี่ปุ่นส่วนใหญ่เป็นความช่วยเหลือทางวิชาการ ในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ นักเรียนไทยไปรับการฝึกอบรมในด้านการเกษตร การประมง การอุตสาหกรรม การสำรวจธรณีวิทยา การโทรคมนาคมเป็นจำนวน ๑๓๑ ราย ผู้เชี่ยวชาญชาวญี่ปุ่นจำนวน ๑๕ นาย มาช่วยงานด้านโทรคมนาคม การทำเกลือ และการไฟฟ้าพลังน้ำ นอกจากนี้ญี่ปุ่นยังให้ความช่วยเหลือจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมโทรคมนาคมขึ้นในประเทศไทย โครงการพัฒนาลุ่มแม่น้ำโขงได้รับความช่วยเหลือจากหลายประเทศทั้งทางการเงินและบริการเพื่อการสำรวจเบื้องต้น ปรากฏตามตัวเลขของสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติว่าความช่วยเหลือที่ประเทศไทยได้รับภายใต้แผนการโคลัมโบ นับแต่ประเทศไทยเข้าเป็นสมาชิก จนถึงกลางปี ค.ศ. ๑๙๖๒ เป็นเงินรวมทั้งสิ้นประมาณ ๕,๖๘๐,๔๕๒ เหรียญอเมริกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความช่วยเหลือที่ประเทศไทยได้รับภายใต้แผนการโคลัมโบ

ปี พ.ศ.	ทุน		ผู้ช่วยชาย		อุปกรณ์ที่เป็นเงิน	รวม
	จำนวน	คิดเป็นเงิน	จำนวน	คิดเป็นเงิน		
๒๔๙๗	๓๓	฿ ๒๔,๗๖๐	-	-	-	฿ ๒๔,๗๖๐
๒๔๙๘	๓๓	฿ ๕๙,๕๒๐	-	-	-	฿ ๕๙,๕๒๐
๒๔๙๙	๘๔	฿ ๑๕๑,๒๘๐	๖	฿ ๑๐๘,๐๐๐	฿ ๙๙,๗๔๐	฿ ๓๕๘,๙๒๐
๒๕๐๐	๘๒	฿ ๑๔๗,๔๐๐	๑๒	฿ ๒๕๑๖,๐๐๐	฿ ๓๓๕,๕๗๗	฿ ๖๙๙,๐๑๗
๒๕๐๑	๑๐๗	฿ ๒๐๕,๔๔๐	๕	฿ ๙๐,๐๐๐	฿ ๒๒๖,๖๒๖	฿ ๓๑๘,๐๖๐
๒๕๐๒	๑๐๖	฿ ๒๐๓,๕๒๐	๒	฿ ๓๖,๐๐๐	฿ ๑๒๙,๙๒๐	฿ ๔๗๙,๐๔๐
๒๕๐๓	๑๐๗	฿ ๒๐๕,๔๔๐	๕	฿ ๙๐,๐๐๐	฿ ๕๔๑,๙๗๕	฿ ๘๓๖,๔๑๕
๒๕๐๔	๒๔๙	฿ ๔๗๘,๐๘๐	๒๖	฿ ๔๖๘,๐๐๐	฿ ๑๗๘,๒๘๐	฿ ๑,๑๓๔,๓๖๐
๒๕๐๕	๑๙๒	฿ ๓๖๘,๖๔๐	๒๐	฿ ๓๖๐,๐๐๐	฿ ๑,๐๔๕,๓๐๙	฿ ๑,๗๗๐,๓๖๐

(ต่อหน้า)

นอกจากจะเป็นประเทศผู้รับแล้ว ประเทศไทยได้มีบทบาทจากบ้างตามกำลังความสามารถ ในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ รัฐบาลไทยได้จัดสรรเงินจำนวน ๑ ล้านบาทเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับบริการฝึกอบรมที่จะอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ของแผนการโคตัมโบ โดยจะให้ทุนการศึกษาได้ประมาณ ๔๐ ทุน

นายถนัด คอมันตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้กล่าวในที่ประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษาแผนการโคตัมโบ ณ กรุงลอสแอนเจลิสว่า “ความช่วยเหลือเช่นที่ได้รับแบบทวีภาคีจากสหรัฐและประเทศแผนการโคตัมโบอื่น ๆ ได้มีส่วนช่วยเป็นอย่างดี และได้ช่วยในการขบปัญหาหลายประการ ซึ่งหาไม่แล้วก็อาจจะขัดขวางความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอันราบรื่นของเรา”¹⁴

เป็นการยากที่จะประเมินได้แน่นอนว่า ในระยะเวลาประมาณ ๑๐ ปีเศษที่ผ่านมา ความร่วมมือภายใต้แผนการโคตัมโบได้ประสบความสำเร็จเพียงใด ประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้แตกต่างกันมาก และอยู่ในระดับการพัฒนาที่สูงต่ำแตกต่างกัน อนึ่ง การพัฒนาเศรษฐกิจเป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยเวลานานจึงจะเห็นผล แต่ก็พอจะกล่าวได้ว่า แผนการโคตัมโบได้เริ่มฉายแสงแห่งความดีออกมาบ้างแล้ว แผนการโคตัมโบได้ช่วยวางรากฐานของความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศให้มั่นคงขึ้น ได้ช่วยให้ผลิตผลอาหารในภูมิภาคเพิ่มมากขึ้น ได้ช่วยให้มีการผลิตมีปริมาณสูงขึ้น ได้ช่วย

14. สุนทรพจน์ นายถนัด คอมันตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศที่ประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษาของแผนการโคตัมโบ ณ กรุงลอสแอนเจลิส (เอกสารในราชการกระทรวงการต่างประเทศ)

เผยแพร่ความรู้ทางเทคนิควิชาการแขนงต่าง ๆ ให้กว้างขวางขึ้น ได้ช่วยให้ประชากรในภูมิภาคมีการศึกษาค้นคว้า มีอนามัยสมบูรณ์ขึ้น มีงานทำ มีรายได้สูงขึ้น ดังเหล่านี้ช่วยให้เห็นว่าแผนการโคลัมโบได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นเหตุให้มาตฐานการครองชีพของประชากรในภูมิภาคเริ่มจะสูงขึ้น ผลพลอยได้ประการสำคัญของแผนการโคลัมโบ คือที่การประเทศสมาชิกที่ยังด้อยพัฒนาได้เริ่มตระหนักถึงความสำคัญ ความจำเป็นของการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติที่อาศัย ความริเริ่ม และทรัพยากรของเอกชนและของรัฐ และด้วยความช่วยเหลือจากต่างประเทศ เพื่อให้ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศดำเนินไป โดยมีระเบียบแบบแผน มีหลักเกณฑ์ในเรื่อง ลำดับความสำคัญ ก่อนหลัง ของ โครงการต่าง ๆ เมื่อประมาณ ๓๐ ปีก่อน ความคิดเกี่ยวกับการวางแผนเศรษฐกิจถือกันว่าเป็นความคิดแบบซ้ายจัด ในประเทศไทยเราผู้ริเริ่มความคิดเกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติต้องถูกสอบสวนด้วยข้อหาเป็นคอมมิวนิสต์ เมื่อ ๓๐ กว่าปีที่แล้วมา ศาสตราจารย์หม่อมเจ้าถดถาวรธนากร จรจรธนา ได้ทรงเน้นถึงความสำคัญของการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติเช่นกัน ความคิดของท่านมิได้รับความสนใจเท่าที่ควร ปัจจุบันจะเห็นได้ว่า ประเทศสมาชิกแผนการโคลัมโบส่วนใหญ่ในภูมิภาคอาเซียนได้และอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้ต่างก็ได้ดำเนินการปรับปรุงประเทศโดยอาศัยแผนเศรษฐกิจแห่งชาติ อาทิ ในปี ค.ศ. ๑๙๕๖-๑๙๕๗ พม่าได้วางโครงการปฏิบัติงานสำหรับ ๔ ปี (Four-Year Implementation Programme) ประเทศปากีสถานได้มีโครงการ ๖ ปี เพื่อพัฒนาประเทศนับแต่เริ่มแผนการโคลัมโบใหม่ ๆ

และเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๖ ปากีสถานก็ได้เริ่มโครงการ ๕ ปีแรก (First Five Year Plan) เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ได้รับประโยชน์เป็นอันมาก โครงการ ๕ ปีที่ต่อกำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการ ประเทศอินเดียก็ได้หันเหความสนใจอย่างจริงจังที่จะยกมาตรฐานการครองชีพของประชากรให้สูงขึ้น โดยอาศัยแผนเศรษฐกิจแห่งชาติ โครงการเศรษฐกิจ ๕ ปีแรกของอินเดียสำเร็จสมบูรณ์ใน ค.ศ. ๑๙๕๖ โครงการ ๕ ปีที่สองขยายกว้างขวาง มีประสิทธิภาพมากขึ้น โครงการ ๕ ปีที่สามกำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการอย่างแข็งขัน เป็นที่น่ายินดีที่ประเทศไทยก็กำลังเริ่มมีความสนใจในการปรับปรุงประเทศ โดยอาศัยผังเศรษฐกิจ แผนการ โคตัมโบ ได้มีด้นไม่น้อยที่ทำให้ประเทศไทยเริ่มมีความสนใจในเรื่องนี้ การมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติย่อมเป็นคุณประโยชน์แก่การพัฒนาประเทศโดยมีระเบียบภายในกรอบซึ่งกำหนดความสำคัญก่อนหลังของโครงการพัฒนาต่าง ๆ ไว้อย่างมีแบบแผน สอดคล้องวิชาการและความต้องการของประเทศ